

R Ů Ž O V É S N Ě N Í



KAROLÍNA BECKOVÁ



*Strach ve stínu
minaretů*



Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-369-7

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky.

Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Lukáš namáhavě otevřel zrezivělou branku, prošel mírně opršelým vchodem, vtáhl zavazadla do předsíně a bezúspěšně se pokusil odemknout dveře pronajatého pokoje. Soukromí obyvatel chránila před nezvanými hosty pevně zasunutá zástrčka.

„Franto,“ zabušil Lukáš na nedobytné dveře, „otevři, to jsem já.“

„Co tady, sakra, děláš?“ ozvalo se zevnitř pramálo nadšeně. „Nemáš být náhodou s bandou turistů v Thajsku?“

„Nejsem v Thajsku, stojím za dveřmi a čekám, kdy mě už konečně pustíš do mé vlastní postele.“

„Tak ještě chvíli čekej!“ doporučil Lukášovi spolubydlicí.

S dalším vysvětlováním se neobtěžoval, ale charakteristické zvuky Lukášovi prozradily, že jeho kamarád není v pokoji sám. Za chvíli, když se nedobytné dveře otevřely, seděl statný tmavovlasý Franta na zvalené posteli. Oblečené měl pouze slipy a tvářil se zavile.

Neznámá blondátá slečna dokončovala před zrcadlem poslední úpravy účesu. Její dokonalá postavička přímo sváděla ke hříchu, ale hezký obličej jí křivil špatně potlačovaný vztek. Na Lukáše se ani nepodívala, jeho tiché ahoj ponechala bez povšimnutí.

Když byla se svým zjevem spokojená, obrátila se k Frantovi. „Nezapomeň se mi ozvat, až zase budeš mít volný pokoj na celou noc,“ požádala ho sladce. „Určitě hned přiběhnu! Doprovázet mě nemusíš, trefím sama.“

Oba mladí muži mlčeli, slečna je ještě jednou přejela nenávistným pohledem, a vylula z místnosti jak uražená císařovna.

„Tomu tedy říkám návrat v pravou chvíli, Lukáši,“ poznamenal s mírnou výčitkou Franta, sotva za sebou jeho slečna bouchla dveřmi. „Tak nestůj tady jako sloup, naliž si panáka a pojď mi říct, proč ses vrátil tak brzy,“ dodal smířlivě.

Lukáš ochotně přijal nabízenou sklenici a napil se. Okamžitě zrudl, oči mu vystoupily na vrch hlavy a chvíli vydával podivné zvuky. Franta, usazený pohodlně na své zvalené posteli, ho sledoval s neúčastným zájmem, asi jako velmi zajímavý exemplář v muzeu.

„Ty traviči,“ zachrčel Lukáš, sotva se mu vrátila řeč. „Co to, proboha, je?“

„Ty nepoznáš domácí slivovici?“ zeptal se Franta mírně a znovu mu dolil skleničku. Tentokrát už podivnou tekutinou více šetřil. „Má sotva šedesát procent a ty s tím takhle naděláš.“

„To má být klidný návrat z daleké cesty? Nejdřív najdu cizí holku ve vlastní posteli a pak se mě nejlepší kamarád pokusí otrávit dřív, než si vybalím,“ zabědoval Lukáš, nalitou skleničku ale z ruky nepustil.

„Nepřeháněj,“ uklidňoval ho Franta. „Ta slečna byla v mé posteli, ne ve tvé, a zůstala by tam do rána, kdyby tě čert nepřinesl takhle nevhod. Ostatně co jsi čekal, že tam najdeš? Na chlapečky nejsem! Skvělou domácí slivovičku jsme si už vyjasnili, tak neskuč, napij se a povídej, jak bylo na cestách?“

„Báječně,“ zahučel Lukáš, shodil ze sebe šaty a jen ve slipech zamířil do koupelny. „Na podrobnosti musíš počkat, až si dám sprchu.“

„Nevidaný záchvat čistotnosti,“ komentoval Franta jeho cestu s pramalým pochopením. „Nejdřív mi vyženeš krasavici z postele, a pak si se mnou nechceš ani povídat.“

Naštěstí na Lukášův návrat nemusel čekat dlouho. Za chvíli se Lukášova štíhlá, pěkně stavěná postava opět obje-

vila ve dveřích jejich společného pokoje. Z plavých, krátce ostříhaných vlasů mu ještě kapala voda na široká, nádherně opálená ramena.

„Život průvodce je prostě procházka růžovým sadem,“ začal své líčení Lukáš, sotva se pohodlně uložil do uprázdnené postele a nedopitou skleničku si postavil na dosah ruky. „Nic na světě nemůže být zábavnějšího!“

Franta jeho skuhrání nepřerušil, pouze upil ze sklenice a nalil si novou dávku. Se zájmem čekal, co z jeho dlouholetého kamaráda ještě vypadne.

„Začalo to hned tady v Brně na letišti,“ pokračoval Lukáš. „Můj nejmilovanější klient, pan Podhorský, se pokoušel propašovat do kabiny letadla tak obrovský dranzírák, že by se jím dala nejen podřezat posádka, ale s troškou dobré vůle i uřezat křídla letadla. ‚Já ho potřebuju,‘ tvrdil ten starý blázen, když se mu ho velmi naštvaní pánové letištní kontroly pokusili zabavit. ‚To není žádná zbraň, ale nůž na chleba, ten mi nemůžete vzít. Je to můj majetek!‘“

Lukáš velmi zdařile napodoboval vzteklý pisklavý hlas pana Podhorského a Franta se dobře bavil.

„Jak dopadl?“ vyzvídal. „Sebrali mu tu kudlu?“

„Ten starý trouba je tak naštvál, že mu právě nabízel, aby zůstal v Brně i se svým nožem, když jsem se do toho musel vložit. Poprosil jsem slečnu, která odbavovala cestující, aby nechala vrátit zavazadla Podhorských. Nůž jsme tam schovali a pánové se uklidnili. Kdybys věděl,“ povzdech si Lukáš upřímně, „kolikrát jsem si v Thajsku vyčítal, že jsem toho bláznivého dědka nenechal hned v Brně na letišti! Připravil mě i Helenu svými kousky o celé roky života.“

Franta se rozesmál nahlas, Lukášovo vyprávění ho opravdu zaujalo.

„Pak zase Helena hledala půl hodiny pas jedné rozkošné, ale úplně potrhle babky. To taky vypadalo hezky, když roz-

kládala kolem sebe obsah jejich příručních zavazadel. Škoda jen, že jsme to nebyli my, kdo se dobře bavil.

Nakonec se pas našel a my mohli odletět do Vídně. Tím ovšem naše hry zdaleka neskončily. Vídeňské letiště nám jen poskytlo větší prostor k radovánkám.“

Lukáš se na chvíli odmlčel. Dopil svou sklenici ohnivé vody a zapil ji troškou sodovky.

Franta mu hned nalil další dávku. „Pokračuj,“ pobídl ho. „Jsi lepší než Večerníček.“

„Ve Vídni jsme si s Helenou užili chvíli klidu,“ pokračoval ve vyprávění Lukáš. „Helena byla jako vždycky příliš starostlivá, bála se nechat naše bláznivé ovečky třeba jen vteřinu bez dozoru, ale přesvědčil jsem ji. Cestovní kancelář nás přece platila jako průvodce, ne jako chůvy.“

Neradovali jsme se ale dlouho. Sotva jsem stačil koupit láhev whisky, už se objevily další maléry.“ Lukáš se dramaticky odmlčel.

„Nenapínej mě, napij se a pokračuj,“ pobídl kamaráda Franta.

„Nejdřív se pořádně zapotila Helena. Představ si, že se její milovaná babička zaklapla na záchodě. Nejméně tři čtvrtě hodiny nemohla ven. Helena musela zburcovat půlku letištního dozoru, než našli opraváře, který dokázal tu malou místnůstku otevřít.“

Franta zařval smíchy.

„Tobě se to směje,“ pokračoval Lukáš posmutněle, „já se přiznám, že jsem se smál taky, to jsem ovšem ještě netušil, co osud chystá pro mne.“

Můj oblíbený cestující, pan Podhorský zmizel z tranzitu, přišla mi to říct jeho manželka.

„Jsem dospělý svéprávný člověk a nenechám se nikde věznit!“ prohlásil prý ten starý trouba než odešel.

Dokážeš si to vůbec představit?“ zaúpěl Lukáš. „Nám za hodinu odlétalo letadlo, a Podhorský, který neumí ani slovo

německy, se vydá z tranzitu neznámo kam a navíc bez pasu a bez peněz!“

Franta se už nemohl ani smát, jen se držel za břicho a chroptěl.

„Ty jsi teda kamarád,“ vyčetl mu Lukáš, „takhle se bavít mým neštěstím. Kdybys nenalíval ten příšerný utřejch, co ti poslali z domova, nic bych ti nevyprávěl.“

Místo odpovědi mu Franta opět doplnil skleničku a Lukáš pokračoval.

„Zoufale jsem oběhl celé letiště, ale Podhorského jsem nikde nezahlédl. Už jsem se vzdával všech nadějí, když jsem ho uviděl před jedním okýnkem pro pasové odbavení. To si, člověče, nevymyslíš! Ten trouba se snažil rakouského celníka česky přesvědčit, aby ho bez pasu a letenky pustil do tranzitu.“

Zachránil jsem ho a hnal před sebou celou cestu až k letadlu. Myslím, že jsem mu přitom dost sprostě nadával. Helena už tou dobou taky dostala svou babku ze záchodu, všichni spořádaně nastoupili do letadla, na starost je dostaly letušky, a my si s Helenou tak oddechli, až to sebralo cestujícím v řadě před námi klobouky.

Radovali jsme se předčasně. Pan Podhorský zase dostal prima nápad.“

„Počkej chvílku,“ zarazil tok vyprávění rozjařený Franta. „Musím dojít do ledničky pro sodovku a nerad bych o něco přišel.“

„Jistě,“ stěžoval si naoko dotčeně Lukáš, „já si tady vylévám srdce, a pán se baví jako na pouti.“

„Všechno slyším,“ vpadl do jeho stížností Franta. Bleskově se vrátil z kuchyně a teď rozléval studenou sodovku do prázdných sklenic. „Dáš si ještě panáka? Bude ti to líp kecat!“

Lukáš přikývl a pokračoval v líčení hrdinských činů pana Podhorského.

„Já jsem usnul, jen jsem dosedl do sedadla, ani nevím, kdy jsme startovali, tak mě to běhání kolem letiště zmohlo, takže křik u toalet zaslechla jenom Helena, po chvíli uslyšela i pisklavý hlásek našeho miláčka, nedalo jí to a musela se podívat, co se zase děje.

Další nápad pana Podhorského skutečně stál za to. Každý ví, že se v letadlech nesmí kouřit, přesto si ten vykuk zapálil na záchodě. Radoval se, jak zase vyzrál na předpisy, když ho z toalety doslova vytáhla rozlíčená letuška. Čidla v pilotní kabině totiž signalizovala požár na palubě letadla. Posádka byla skutečně hodně našťvaná, abych to neřekl mnohem hůř,“ usmál se při té vzpomínce Lukáš. „Helena dokonce tvrdila, že ho chtěli vysadit za letu a místo padáku mu přidat do batothu pár cihel. Škoda, že to neudělali!“ povzdech si upřímně.

„Tohle je moc hezká historka,“ liboval si Franta. „Jen mi ještě řekni, čím tomu pitomci hrozili doopravdy?“

„Vznášela se nad ním velká pokuta, pilot vyhrožoval tisícovkou dolarů. Helena to všechno urovnala. Znáš ji, víš, jak dokáže být neodolatelně přesvědčivá!“

Franta přikývl. Znal Helenu dost dobře. Krásná drobná dívka chodila vždycky upravená jak z módního salonu, ale chladná byla jako kus ledu. Když něčeho chtěla dosáhnout, dokázala přesvědčit každého. Moc chytrá holka to je, výborná kamarádka, milá společnice, ale nic víc. Žádná sladká kočička na zahřívání postelí.

„Ty teď s Helenou chodíš?“ zeptal se Franta.

„Jak jsi na to přišel?“ podivil se nahlas Lukáš. „Helena je fajn holka, ale všechny ty roky, co se známe, jsme jenom kamarádi.“

Franta pokrčil rameny, ale nic neřekl.

„Helena milého Podhorského zachránila i před tou pokutou,“ pokračoval Lukáš po chvíli. „A představ si, že jí ani nepoděkoval. Ovšem představa tak obrovské pokuty zklidnila i jeho. Po celou dobu letu jsme měli od něj pokoj.“

„To přeskoč, to je nezajímavé,“ přerušil ho Franta. „Povídej, co prováděl v Thajsku.“

Lukáš po kamarádovi hodil polštářem, ale pokynu uposlechl.

„V Thajsku pobavil náš miláček celý autobus hned cestou z letiště. Líčili jsme turistům, jaký program je čeká dnes po večeri, když Podhorský začal protestovat. Snídal v letadle, má zaplacenou plnou penzi a tak chce začít obědem, ne večerí. Úplně mu ušel časový posun. Docela jsem si ho vychutnal, když jsem ztrátu šesti hodin označil za zaviněnou takzvanou vyšší mocí a tedy za něco, zač cestovní kancelář neodpovídá. Všichni turisté se doslova váleli smíchy.

Podhorský maličko zkontroloval, ale za chvíli byl zase chytrý jak rádio,“ povzděchl si Lukáš. „Týral nás tisíci způsoby. Při prohlídce Grand Palace v Bangkoku se dokonce úplně ztratil. Všichni jsme ho museli hledat a připravil nás o dvě hodiny času. Tím ovšem rozzlobil nejenom mě s Helenou. Naštvaní byli všichni a mě se podařilo zosnovat ďábelský plán.“

„Chceš ještě nalít, ty intrikáne?“ zeptal se Franta a svůdně zatřepal demižonem se slivovicí.

„Už ne,“ odmítl Lukáš. „Ještě ti dopovím poslední historku o Podhorském a půjdu spát. V Thajsku jsem žil zdravě, moc jsem nepil, nanejvýš jsem si dal občas pivo. Ta tvá ohnivá voda je strašlivě silná, už jsem jí vypil až moc.“

Průvodce nemůže obtížnému klientovi ani pořádně vynadat,“ vrátil se Lukáš ke svému ďábelskému plánu. „Ale spolucestující mu mohou klidně i nafackovat. Tak jsem požádal pár příjemných mladých kluků, aby na bláznivého Podhorského dohlédli. Představ si, že to fungovalo! Jen jsem musel držet Helenu, aby nezasáhla, když si ten trouba stěžoval nahlas. Byly to moc hezké scény, škoda žes je neviděl.“

„Já jsem svéprávný dospělý člověk,“ vztekal se Podhorský, když ho kluci nenechali odbočit někam do neznáma. „Nemůžete omezovat moji svobodu!“

„Jsi svéprávný dospělý člověk, který půjde, kam má a nebude dělat blbosti,“ odpověděli mu laskavě. „My tě nebudeme zase hodiny hledat, když se ztratíš. Půjdeš dobrovolně, nebo chceš pár facek předem?“

Podhorský prskal jak těhotný křeček, ale od té chvíle, co si ho hoši vzali na starost, s ním nebyl jediný problém,“ pochvaloval si Lukáš svou strategii.

„Nezavání to náhodou doopravdy omezováním osobní svobody?“ poškleboval se Franta.

„Takoví lidé, jako je starý Podhorský nemají na žádnou osobní svobodu nárok,“ mávl rukou Lukáš. „Starý trouba, který ví všechno nejlíp, do všeho kecá a komplikuje život spoustě lidí, by měl být chovaný v kleci v zoologické zahradě a krmený jen obden, aby nebyl příliš bujný.“

„A co ta babka z Helenina zájezdu, ta co se zavřela na záchodě ve Vidni a nemohla ven, už nedělala žádné problémy?“ Frantovi se historky o problémech s turisty skutečně zalíbily a vůbec se mu nechtělo jít spát.

„Máš smůlu,“ smál se mu Lukáš. „Babi byla jen trošku zmatená, nebyla to zlá ženská. Helena ji hravě zvládala. Prostě ji vodila za ručičku, a babi jí za to ještě byla vděčná. Další historka už nebude, jdu spát!“

„Ještě jsi mi nevyličil zdaleka všechno,“ bránil se Franta. „Vůbec jsi se nezmínil, jak jsi se měl, když jsi se toulal Thajskem bez turistů. Nepopsal jsi, jaké jsou v Thajsku ženské a proč ses vrátil tak brzo?“

„Zítřka je taky den, dobrou noc!“ odbyl kamaráda Lukáš. Převalil se do postele, otočil se čelem ke zdi a zavřel oči. Vůbec se mu nechtělo pokračovat v povídání. Thajské ženy a zvláště Sirikit měl stále v živé paměti. Vzpomínky pořád bolely, ale alkohol mu pomohl usnout.

Lukáš sebou v posteli neklidně házel. Ve dne se na krásnou Sirikit snažil nemyslet, chladná česká realita odháněla

vzpomínky na žhavé tropické slunce, vlahé vonné noci a překrásné ženy. V noci se mu ale všechny zážitky z Thajska vracely. Ve snu se znovu ocitl v proslulém bangkokském nočním podniku a opět prožíval dávno minulý příběh.

Noční podniky ve čtvrti Patpong jsou světově proslulé. Patpong je místo, kde se turistům nabízí spousta barů, nočních podniků s erotickým programem a prodejné lásky. Nabízí se tady erotické masáže, nejrůznější pomůcky a sexuální služby pro všechny druhy chutí. Místní úřady z proslulosti téhle části města velkou radost nemají, ale nemohou nic dělat.

Do Královnina zámku, jednoho z nejlepších podniků v téhle vykřičené čtvrti přived Lukáš svou skupinku turistů. Nebyl to tak úplně jeho nápad. Lukáš neměl pro prodejnou lásku příliš pochopení, ale pánové z jeho zájezdu chtěli poznat i tuhle stránku Thajska. Ostatně vidět se má všechno, proto Lukáš neměl důvod, proč tuhle výpravu odmítnout.

Zaplatili vstupné a vešli do sálu. Každý ze skupiny se šel bavit po svém. Lukáš dlouho odmítal veškeré pokusy krásných i přítulných thajských dívek o sblížení. Seděl blízko pódia, upíjel pivo a sledoval neuvěřitelný erotický program.

A právě tam ji potkal. Lukáš mladou ženu dlouho hltal očima. Byla asi stejně stará jako on, nádhernou tvář s dokonalými thajskými rysy a neuvěřitelnou hřívou hustých zvlněných černých vlasů doplňovala vysoká štíhlá elegantní postava v bílé kalhotové kombinéze. Neobvyklý večerní oděv odhaloval dívčina záda a dával vyniknout dlouhým štíhlým nohám neznámé krasavice.

Ty nohy prozrazovaly mnohé. Thajky a Asiátky vůbec mají protáhlejší trupy a kratší nohy, než Evropané považují za krásné. Křehké dívky vypadají nádherně v tradičních dlouhých sukních, ale málokterá si může dovolit tak

extravagantní úbor, jaký měla na sobě Lukášova neznámá. Dívka musela být mišenka. Působila pěstěně a kultivovaně, její angličtina byla dokonalá.

Nakonec si dívka jeho obdivného pohledu všimla. Odešla od své společnosti a nechala se Lukášem pozvat na sklenici džusu, veškerý alkohol rázně odmítla. Lukášova milá nevtíravá společnost se krásné neznámé líbila. Jako vzácný dar mu řekla své jméno – Sirikit.

Lukáš dobře věděl, že tahle krásná dívka nemůže být ničím jiným než lepší prostitutkou, přesto ho její půvab okouznil. Ze Sirikit vyzařovala nádherná směsice krásy, smyslnosti a tajemna.

Lukáš dlouho držel ruku, kterou mu dívka podala při pozdravu.

„Jsi krásná, Sirikit,“ řekl jí prostě.

„Jsem velmi drahé zboží,“ vysmála se mu, „ty si mě nemůžeš dovolit.“

I ve snu se Lukáš otřásl přívalem rozhořčení, který v něm probudila tahle neomalená odpověď. Rázně dívce vysvětlil, jak pohrdá prodejnou láskou.

„Lehce se dá odsoudit něco, co neznáš,“ zněla její odpověď.

Lukáš se znovu rozhorlil, ale dívka se mu jen smála. Nakonec se rozhodla poskytnout mu výchovnou lekci. Rychlým pohledem zhodnotila situaci u svého stolu a pak Lukáše odvedla spleť chodeb do zahrady.

Tam Lukáše čekalo jedno z největších překvapení jeho života. I ve snu se jeho tělo napínalo při vzpomínce na ten úžasný zážitek. Sirikit mu předvedla, co dokáže zkušená profesionálka. Prikázala mu, aby se držel větve stromu a zvolna ho začala laskat. Lukáš se doslova zalykal touhou. Jeho vzrušení se stupňovalo až k bolesti. Sirikit ho vedla neznámými cestičkami bezpečného sexu až k závratí při vyvrcholení.

Pak se sen změnil. Sirikit se Lukášovi ztratila. Probíhal beznadějně spleť uličkami neznámého města. Volal dívčino jméno, ale nikdo se neozýval. Hledal ji mezi keři v obrovské zahradě, křičel, plakal, prosil, ale dívka nepřicházela. Několikrát uviděl záblesk bílých šatů docela nedaleko, ale přelud zmizel dřív, než k němu doběhl.

Lukáš se samým smutkem málem probudil, ale sen ho nechtěl pustit ze své moci, jen přehodil výhybku a přinesl mu vzpomínku na druhé setkání se Sirikit.

Ustaraná dívka ho přivedla k sobě do bytu, přesně tak, jak se to odehrálo ve skutečnosti.

Pohodlně ho usadila, zatáhla husté závěsy, rozsvítla a posadila se proti němu. Mladík mlčel.

„Ptal ses, jaké mám problémy,“ začala dívka smutně. „Tak se podívej, je to asi jednodušší než dlouhé povídání.“

Opatrně si sundala brýle z očí. Lukáš se hlasitě nadechl, ale dlouho nepromluvil.

Dívčinu krásnou tvář hyzdily modřiny, v nemilosrdném elektrickém světle je nic nezakrývalo. Zvláště kolem jednoho oka naznačovalo blednoucí zabarvení, jak ošklivý musel být úder, který vytvořil tak velký monokl.

„Co schovává ten dlouhý rukáv?“

Sirikit svlékla módní blůzu. I pod ní měla spoustu už blednoucích modřin. Lukáš se v šoku díval na tu zpustošenou krásu před sebou. Chtělo se mu křičet, nadávat a hlavně zmlátit toho, kdo se baví bitím žen.

„Sirikit,“ požádal ji ve snu stejně jako kdysi ve skutečnosti, „odejdi se mnou!“

„Kam bychom šli?“ zanaříkala dívka v jeho spánkem omámené hlavě. „Všude nás chytí.“

Do malého bytu se skutečně začali hrnou útočníci, chtěli Sirikit i Lukáše bít, chtěli je od sebe oddělit. Tahle část snu už neměla se skutečností nic společného, ale Lukáš ji intenzivně prožíval. Ve snech se často mísí skutečné události

s představami a nočními můrami. Lukáš držel dívku za ruku, táhl ji za sebou nekonečnými polními cestami. Konečně se jim podařilo utéct.

Vyděšená Sirikit se tiskla ke svému ochránci.

„Neboj se,“ uklidňoval ji mladík, „já nedovolím, aby ti ubližovali.“

Pak se se Sirikit milovali pod rozkvetlým keřem. Dívčiny paže ho ovíjely silně a něžně zároveň... Sirikit byla velmi smyslná, krásná a zkušená. Proměnila se v bílý plamen vášně, který Lukáše spaloval. Nezbyla v něm jediná myšlenka, jediná vzpomínka na okolní svět.

Pářili se se Sirikit jak dva leopardi na jaře, všechno kolem se zdálo čisté a průzračné. Prudká vlna ničím nespoutané vášně je nesla daleko od míst, kde muži ubližují ženám, daleko od špíny a zloby tohoto světa.

Čistý osvobozující sex je omýval jako voda a pářil jako oheň. Sirikit i Lukáš v té výhni zmizeli, rozplynuli se, přestali existovat. Splynuli v jediné tělo, stupňovali navzájem svou touhu až k šílenství.

Sen se opět změnil. Lukáš se ocitl v neznámém liduprázdném městě. Držel Sirikit za ruku, ale ta už klopýtala únavou. Nemohl běžet příliš rychle, aby ji neztratil, a útočníci je doháněli.

„Nechte nás,“ křičel na ně Lukáš, „já vám ji nedám, už nikdy ji nebudete bít!“

Ale útočníků bylo příliš mnoho, dohnali je a obklíčili. Lukáš se Sirikit neměli kam uniknou.

„Uteč, zachraň se!“ naléhala na něj dívka. „Půjdu s nimi a oni tě nechají jít.“

Lukáš jen zavrtěl hlavou a vrhl se na násilníky. Mlátil do nich pěstmi, dokud mu nespoutali ruce, najednou nemohl dýchat, cítil strašný tlak na hrudníku, na tváři ho pářil políček.

„Já ji tady nenechám!“ zachroptěl a probudil se.

Franta mu seděl na hrudi a fackoval ho mokrou utěrkou. „Zbláznil ses?“ zeptal se konverzačním tónem. „Co to vyvádíš? Málem jsi zbořil barák. Chceš, aby nám dal domácí výpověď?“

„Zdál se mi ošklivý sen,“ zachroptěl Lukáš. „Nechceš už se mě slézt?“

„Pokud nezačneš zase řídit, tak bych o tom mohl uvažovat,“ připustil Franta.

Lukáš se zhluboka nadechl a začal si s bolestným výrazem třít zhmožděná žebra. Franta ho nezúčastněně sledoval z vlastní postele.

„Málem jsi mě rozmačkal, vážíš jak nosorožec a skákal jsi po mě jako nadržený králík,“ naříkal Lukáš. „Chtěl jsi mě zabít?“

Franta kamarádovu stížnost vůbec nevzal na vědomí. Chvilí se na něj zkoumavě díval, pak promluvil, ale omluvně jeho řeč rozhodně nezněla.

„Z tvého snu soudím, že existuje spousta věcí, o kterých jsi večer nemluvil. Řekni mi, kdo je ta Sirikit? O milování s ní se ti zdálo celou noc a řval jsi přitom na celý barák.“

„Není na kecání moc pozdě?“ vylouval se Lukáš, kterému se do povídání o Sirikit vůbec nechtělo. „Jsou tři hodiny ráno!“

„No a co?“ podívil se Franta. „Nejdřív jsi ve spaní souložil, pak s někým bojoval tak statečně, že jsi málem rozbil postel i noční stolek. Potom jsi strašným řevem vzbudil mě i všechny v domě, málem jsi mě zabil, když jsem se tě pokusil probudit, a najednou je nutné ohlížet se na noční klid! Nechtěj mě rozesmát!“

„Za to může ten utrejš, co jsi do mě celý večer naléval. Ty divoké sny jsem měl určitě po něm.“

„Nevymlouvej se a nesváděj svůj hanebný život na ubohou domácí slivovici. Zítra musím odjet, ale rád bych si zachoval přehled o tvých neřestech. Tak začni!“

Lukáš se ještě chvíli ošival, ale Franta zůstal neoblomný. „Dobrá,“ ustoupil Lukáš čiré nutnosti. Vyzpovídám se ti ze všeho, ale nalij mi ještě skleničku, ať se mi líp povídá, taky potřebuju spláchnout ten příšerný sen.“

„Najednou je ti moje slivovička dobrá,“ remcal Franta, ale ochotně mu nalil. „Napij se a povídej!“

„Thajsko je země proslulá krásnými ženami,“ začal Lukáš zeširoka. „Sexuální turistika tady jenom kvete, nikdo proti tomu nic nepodniká, protože všichni turisté vozí do země peníze. Thajská vláda potlačuje tvrdě pouze dětskou prostituci a distribuci drog.“

„Ten úvod zkrat,“ požádal Franta a svou prosbu doprovodil zívnutím jak vrata. „Na tyhle rozборы je fakt pozdě.“

„Cestovní kanceláře obvykle prohlídku Patpongu, to je místní vykřičená čtvrť, na program výletů nezařazují,“ pokračoval Lukáš už více k věci. „Já tam ale mužskou část výpravy zavedl. Moc se tam chtěli podívat, slušně mě požádali, abych je doprovodil, a ještě se mi složili na vstupné.“

„Tomu říkám argument,“ pochvaloval si Franta, „mě by moc přemlouvat nemuseli!“

„Zavedl jsem je do Královnina zámku, to je jeden z nejlepších místních podniků. Na pódiu běžel erotický program, tak jsem se posadil, popíjel pivo a díval se. S žádnou holkou jsem jít nechtěl, dobře víš, co si o tom myslím, přesto jsem ale Sirikit poznal právě tam.“

„Nejdřív mi popiš, co se odehrávalo na pódiu,“ požádal Franta, „můžeš i přehánět a pak se vrať k té holce.“

Lukáš se kamarádově prosbě usmál, ale podrobně mu vyličil, co v Bangkoku viděl.

„Nahé dívky předváděly neuvěřitelné věci se svým pohlavím. Tak prosté záležitosti, jako je svlékání mladých krásných dívek přímo před diváky, natvrdo předváděný normální nebo lesbický sex, už dávno nejsou v těchto místech hlavní atrakcí večera. Ty nejšíkovnější vytahovaly z pochvy celé kilometry

barevných stužek, různé žertovné předměty, živá malá zvířata. Jedna tudy dokonce dokázala kouřit doutník a další vystřelovat šipky. Strefovala se do nafukovacích balonků.“

„To bych chtěl vidět,“ povzdechl si Franta upřímně.

Lukáš mávl nad vkusem svého kamaráda rukou a pokračoval ve vyprávění.

„Sirikit seděla u vzdáleného stolu s hodně rozjařenu společností, vůbec si nevšimli, že se mnou odešla. Chvilí jsme si povídali u baru. Sirikit je mimořádně krásná mišenka, napůl Thajka napůl Holanďanka, a kdyby se maličko snažila, svedla by i světce.“

„Chceš říct, že ty jsi jí odolal?“

„Ne,“ povzdechl si Lukáš. „Já bych si dívku její kategorie vůbec nemohl dovolit, tyhle nóbl prostitutky nejsou pro kapsu průvodce turistů, ale dostali jsme se do sporu o placeném sexu. Sirikit mě obvinila, že mluvím o něčem, co neznám.“

Franta se zasmál, názory svého kamaráda znal víc než dobře.

„Pak mě vzala za ruku, odvedla si mě do zahrady a tam mi dala názornou lekci. Něco tak úžasného jsem nikdy nezažil a to jsem se jí vůbec nesměl dotknout. Pak jsme se rozloučili, musela se vrátit ke své společnosti.“

Franta napjatě poslouchal. Lukáš upil ze své sklenice, nabral dech a pokračoval.

„Už jsem ani nedoufal, že ji ještě někdy uvidím. Potkal jsem ji úplnou náhodou v jedné malé hospůdce, kde jsme byli s Helenou na večeři, to už jsme nastrkali turisty nazpátek do letadla a byli jsme volní. Sirikit měla problémy. Pár dnů předtím ji zmlátila banda pasáků, chtěli, aby pro ně pracovala. O tom se mi dnes v noci zdálo.“

„Tak proto jsi tak vyváděl,“ pochopil Franta. „Doufám, že tyhle sny nemíváš často, jinak nás domácí vyhodí, abys mu nezbořil střechu nad hlavou.“

„Mně se o Sirikit zdává skoro každou noc,“ přiznal Lukáš. „Nepomohla, jak vidíš, ani tvoje slivovice. Zítřka, vlastně dnes,“ opravil se při pohledu na hodinky, „půjdu běhat, snad mi pomůže pohyb a únava.“

„Co bylo potom?“ zajímal se Franta upřímně.

„Utekli jsme společně z Bangkoku. Sirikit si sbalila kufr a odjeli jsme ještě tu noc, nic lepšího mě v tu chvíli nenapadlo,“ přiznal Lukáš.

„To náhodou vůbec nebyl špatný nápad. Zmizeli jste jim z očí. Určitě se za vámi nikdo nehnal.“

„To máš pravdu, nikdo nás nepronásledoval. Toulali jsme se severem Thajska. Prožil jsem s ní nezapomenutelné týdny.“

„Viděl jsi z toho severu něco jiného než postele v hotelových pokojích?“

„Nesnaž se být vtipný,“ odbyl přítelovu poznámku Lukáš. „Máš sice pravdu, Sirikit byla v posteli úžasná, ale občas jsme ven prostě museli.“

„Třeba pro jídlo a pití?“

Lukáš jen mávl nad hloupou otázkou rukou a pokračoval ve vyprávění.

„Jídlo ani hotely sice nejsou v Thajsku drahé, ale bylo mi jasné, že nám peníze jednoho dne dojdou. Situace si žádala nějaké zásadnější řešení. Museli jsme se rozloučit, i když mi to bylo opravdu líto.“

Mladík se na chvíli odmlčel a pak s povzdechem vyprávěl dál.

„Za poslední peníze jsem koupil Sirikit letenku do Holandska. Tam ji nikdo bít nebude, navíc v Holandsku žije rodina jejího otce, snad jí pomůžou. Mně zůstala jen troška peněz, právě tolik, abych na zpáteční cestě do Bangkoku neumřel hladu. Na jízdenku už mi nezbylo, musel jsem jet celou cestu stopem, ale stejně to stálo zato.“

„Ty jsi opravdu poslední žijící rytíř,“ povzdechl si Franta. „Já tě znám od prvního roku na veřejce, ale vůbec bych si ne-

troufl spočítat, kolikrát jsi kvůli nějaké ženské zůstal bez halíře. To musí být nějaká nemoc, co vyšetření na psychiatrii?“

„Nemel hlouposti!“ pokrčil rameny Lukáš. „Stejně bych to v podobné situaci udělal zase.“

„To je právě ten fakt, který mě děsí nejvíc,“ pokýval Franta moudře hlavou. „Jsi naprosto nenapravitelný! Teď už vím všechno, můžeme jít spát. Zhasni a pokus se neřvat ze spaní!“

Lukáš mlčky splnil rozkaz. Svěřil se kamarádovi, vyprávění ho uklidnilo. Klidně usnul a až do rána se mu nic nezdálo.

Probudil se teprve kolem poledne. V pokoji byl sám, Franta už dávno musel odjet. Na stole mu po něm zbyl jen lístek s několika slovy. Lukáš byl pověřen sníst zbylé zásoby, aby se nezkazily, a uklidnit své sny, aby je domácí nevyhodil z podnájmu.

Mladík se zasmál, dal si studenou sprchu a podle svého včerejšího předsevzetí vyběhl na dlouhou trasu. Vybičoval své tělo k nejvyšším výkonům. Pot se z něj jen lil, ale Lukáš ani nezmírnil tempo. Chtěl ze sebe společně s potem a zbytky včerejší slivovice vyplavit i vzpomínky na Sirikit.

Zůstal venku celé hodiny. Do podnájmu se vrátil až večer, upocený, špinavý, žíznivý, ale spokojený. Dopřál si dlouhou sprchu a lehkou večeři. Unaveně se převalil do postele a usnul sotva dolehl.

Sen na sebe nenechal čekat. Dnes v něm Lukáš znovu prožíval okamžiky loučení se Sirikit. Vzpomínka na jejich poslední milování mu rozpálila slabiny. Cítil dívčinu vůni, její dotyky i polibky.

Sen mu vrátil chvíli v chrámu, kde si Sirikit vyžádala věštbu. I osud si přál, aby z Thajska odjela. Slyšel její smích, cítil i teplo jejího krásného těla, když mu, rozzlobená jeho pohledem na cizí dívky, slibovala, že po jejím odjezdu nebude žádnou ženu dlouho potřebovat.

Svůj slib splnila do posledního písmenka, když odcházela z jejich hotelového pokoje, cítil se slabý, vyždímaný doslova jako citron. Nemohl ani vstát, aby ji doprovodil na letiště. Ostatně Sirikit to tak zařídila úmyslně, nechtěla se s ním loučit před lidmi.

Házel s sebou na posteli, objímal deku a volal ji jménem, Sirikit, Sirikit, Sirikit!



Kapitola druhá

Ráno se probudil smutkem a ze živého snu se probíral jen pomalu a namáhavě. Když se ozval dotěrný zvuk budíku, byl už úplně vzhůru. Odpotácel se do koupelny a snažil se ze sebe spláchnout únavu. Od chvíle, kdy se vrátil do Brna, si moc neodpočinul.

V zrcadle nad umyvadlem viděl vysokého štíhlého blondá-tého kluka, kterého tropické slunce opálilo do zlatavého odstínu. Lukáš ale dnes neměl nejmenší chuť obdivovat vlastní obraz, i když se už za jeho pohledným obličejem a urostlou postavou otáčely spousty děvčat.

Hnědé oči, které obvykle zářily smíchem a dobrou náladou, stále ještě překrýval smutek z opakujícího se snu. Lukáš ponořil obličej do studené vody. Prskal jako tuleň a snažil se spláchnout nejen únavu, ale i smutek a vzpomínky.

Mladík si s troškou špatného svědomí vzpomněl na Helenu. Helena, krásná chytrá Helena, drobounká jako panenka na hraní a paličatá jako mezek, byla jeho nejlepší a vlastně jedinou kamarádkou. Jen kamarádkou, nikdy spolu nechodili, ale prožili spolu spoustu nevšedních zážitků, když společně pracovali jako průvodci a hlídali stádo turistů před nástrahami Thajska.

Lukášovo špatné svědomí pramenilo ze skutečnosti, že Helenu nechal Thajskem cestovat samotnou. Ve chvíli, kdy se sblížil se Sirikit, pro něj všechno ostatní přestalo existovat.

Helena mi určitě odpustí, utěšoval se. Vždycky měla pochopení pro jeho náhlé, bouřlivé a špatně končící lásky. Léta bydleli v sousedních pokojích na brněnských kolejích

a byli si blízcí jako bratr a sestra, navzájem si radili při milostných trampotách.

Napsal jí dlouhý mail. Helena si ho hned po návratu domů přečte a pochopí. Lukáš by Heleně raději spoustu věcí vysvětlil osobně, ale on tady ve chvíli jejího příjezdu nebude.

Lukáš vystudoval pivovarnictví a sehnat slušné místo v tomhle oboru nebylo jednoduché. I proto odjel do Thajska jako průvodce cestovní kanceláře, aby si vydělal nějaké peníze a poznal cizí zem.

Dobrodružství se Sirikit ho stálo všechny peníze, které si jako průvodce vysloužil, musel se proto pokusit vydělat si jiné, a protože se jako průvodce osvědčil, vedla jedna z jeho prvních cest do cestovní kanceláře. Chtěl se zeptat, jestli nepotřebují znova jeho služby. Mnoho nadějí si ale nedělal, dobře věděl, že koncem srpna už mají všechny cestovní kanceláře místa průvodců dávno obsazená.

Tím víc ho překvapilo nadšené přijetí. Přivítat ho přišel osobně majitel cestovní kanceláře Pohoda.

„To jsem moc rád, že vás vidím, Lukáši,“ halekal zdaleka. „Vás mi posílá samo nebe. Pan Karanda si zlomil nohu, právě mi to volal z nemocnice.“

Lukáš panu Veselskému vůbec nerozuměl. Žádného Karandu neznal, a tak nechápal, proč mu majitel cestovní kanceláře oznamuje s takovým povykem jeho nehodu.

„Vy mi nerozumíte, Lukáši,“ pochopil majitel jeho lehce vyděšený výraz. „Pan Karanda měl ve čtvrtek odlétat se skupinou do Turecka. Se zlomenou nohou tam pochopitelně jet nemůže, a tak se pokusím přemluvit k tomu výletu vás. Už je vám jasné, proč vás tak vítám? Doufám, že nebudete chtít využít mých potíží.“

„Já bych přece ani nebyl schopen zneužívat vaše problémy, pane Veselský, nejsem přece vyděrač,“ usmíval se Lukáš s tak přehnanou nevinností, až se ubohý majitel cestovní

kanceláře otrásl. „Ale na nějaký rozhovor o peněžích je právě vhodná chvíle.“

Lukášův rozhovor s panem Veselským netrval dlouho. Na peněžích se dohodli lehce. Majitel cestovní kanceláře v podstatě neměl jinou možnost, než přistoupit na Lukášovy požadavky. Jednak nebyly přehnané, a navíc si Lukáše všichni klienti velmi chválili.

Za půl hodiny už Lukáš podepsal smlouvu a mohl se jít chystat. Za dva dny odjíždí do Turecka i se skupinou turistů. Na přípravu mu tak skutečně nezbylo mnoho času, ale hodně práce znamená málo času na vzpomínky, a to Lukáš vítal.

Pro víza do Prahy tentokrát nikdo jet nemusel. Turecké vízum dostanou turisté přímo v Istanbulu na letišti. Turci s nimi nedělají žádné problémy. Cestující přijde, zaplatí poplatek, dostane vízum a může si jít rovnou prohlížet Istanbul. Nepotřebuje ani fotku.

Ve čtvrtek odpoledne stál Lukáš na letišti a čekal na klienty cestovní kanceláře. V rukou měl hromádku seznamů, dispozic, pokynů a jiných veledůležitých materiálů.

Vzpomínal na chvíli, kdy před necelými dvěma měsíci odlétal s Helenou do Thajska. Jejich první vystoupení v roli průvodců komplikovali dva obtížní klienti. Lukáše ještě dnes mrazilo v zádech, když si vzpomenu na úžasné chvíle, kdy se babi Knoblochové podařilo založit cestovní doklady mezi obložené housky, nebo se zavřít na záchodě vídeňského letiště tak dokonale, že ji vysvobodil až přivolaný zámečník.

Druhý problematický účastník zájezdu byl ještě horší než babi Knoblochová. Arogantní pitomec Podhorský vždycky věděl všechno nejlíp. Pan Podhorský by se stal ztělesněnou noční můrou každého průvodce na světě. Pokusil se přinést na palubu letadla důkladný lovecký nůž a ještě se s ostra- hou hádal, že ho nutně potřebuje na chleba. Dokázal se kdekoliv ztratit, zapálil si v letadle cigaretu, nikdy se nikomu neomluvil.

Lukáš setrásl vzpomínky na příšerné klienty své minulé skupiny a s přivřenýma očima si užíval posledních okamžiků klidu.

Zase viděl před sebou Sirikit. Sirikit klečela před oltářem se soškou Buddhy a chrastila posvátnými tyčinkami, aby si vyžádala věštbu. Pak se obraz změnil. Sirikit s rozpuštěnými vlasy se od něj nechala svléknout a odnést do postele. Sirikit, Sirikit, Sirikit...

Lukáš zamžikal, snažil se odehnat neodbytné vzpomínky, ale moc se mu to nedařilo. Troubo, říkal si v duchu, Sirikit je už dávno v Holandsku. Byla to její jediná šance, v Bangkoku by špatně skončila.

Měl pravdu, ale nepomáhalo mu to. Věděl, že na Sirikit nikdy nezapomene. Pak se trošičku usmál. Lukáš byl vřdycky bytostný optimista. Nová cesta znamená nový začátek. Na Sirikit sice nezapomene, ale určitě pozná nové dívky, třeba potká i novou lásku.

Za okamžik už neměl na plané úvahy čas. Turisté pomaľu přicházeli. Lukáš jim rozdával letenky, kontroloval pasy a snažil se zapamatovat si alespoň obličej lidí, které bude dalších čtrnáct dnů doprovázet na cestě Tureckem.

Zájezd bude velmi zajímavý. Přiletí do Istanbulu, čtyři dny si ho budou prohlížet. Pak navštíví podzemní i skalní města Cappadocie. Nakonec se podívají do méně navštěvované oblasti Arraratu a slaného jezera Van.

Atraktivnímu programu, dobrému jídlu a ubytování v nejlepších hotelech odpovídaly i ceny zájezdu. Cestovní kancelář Pohoda se opravdu specializovala na bohatší klientelu.

Lukáš zjistil, že i zmatek na letišti se mu zvládá lépe, než když se staral o turisty poprvé. Měl víc času si postupně přicházející lidi prohlížet, odhadovat a vytipovávat si případné smolaře a potížísty.

Nikoho takového neviděl, ale to moc neznamenalo. I zdánlivě milí lidé dokážou svému průvodci pěkně zamo-



tat hlavu. Stačí k tomu chvilka nepozornosti nebo pouhá směla.

Při odbavování a pasové kontrole proběhlo všechno hladce. Za chvíli se už skupinka cestovatelů usazovala v letadle. Lukáš si je pohledem zkontroloval, pak se usadil a s povzdechem si zapnul pás. Definitivně mu začala práce.

Let do Istanbulu netrval dlouho. Cestující sotva stihli sníst nabízené občerstvení a už si zase museli zapínat bezpečnostní pásy. Letadlo lehce dosedlo, Lukášova skupina právě dorazila do Turecka.

Turecký průvodce je už čekal na letišti. Celá výprava hned nasedla do autobusu a zamířila k hotelu. Žádné komplikace se naštěstí nevyskytly.

Hotel Ayasofya Pansiyonlan leží v historickém jádru Istanbulu. Tvoří ho dřevěné, dobře zařízené domy postavené hned u hradeb sultánského paláce Topkapi s výhledem na proslulý chrám Hagia Sofia.

Lukáš stál u recepcce po celou dobu, kdy se turisté ubytovávali. Dohlížel na rozdělování klíčů a dělal si soukromý seznam, aby věděl, kde má kterou ze svých oveček v případě potřeby hledat.

Většina klientů cestovní kanceláře cestovala ve dvojicích. Jednolůžkové pokoje měli objednány jen dva pánové a jediná žena. Ta Lukáše zaujala už v Brně na letišti. Nyní si ji prohlédl důkladně. Paní Jarmila Severová sice už nebyla mladá, jako průvodce věděl Lukáš přesně kolik je jí let. Na svou čtyřicítku vypadala ovšem velmi dobře. Nebyla ani příliš vysoká, ani příliš štíhlá, dobře oblečená, milá, přívětivá paní si přesto udržovala od ostatních turistů lehký odstup. Světlé vlasy měla pečlivě učesané, modré oči se na svět dívaly ostražitě. Zřejmě se nekamarádila hned s každým, kdo jí přišel do cesty.

Lukáš s ní u recepcce krátce pohovořil.

„Kdybyste něco potřebovala, přijďte za mnou,“ nabídl jí.
„Mám pokoj číslo pětatřicet, nebo mi nechte v recepci vzkaz a já se zastavím u vás.“

„Jste velice laskav, pane...“

„Říkejte mi Lukáši.“

„Jste velice laskavý, pane Lukáši,“ usmála se dáma.
„Doufám, že vaši nabídku nebudu potřebovat, ale stejně vám děkuji. Já jsem Jarmila Severová, ale to už asi víte.“

Toho dne měli turisté po večeři na programu noční projížďku lodí po Bosporu. Město se rozkládá na obou březích průlivu. Loď vyplula a cestující se mohli začít obdivovat. Pohled na nočními světly ozářený Istanbul určitě stál za pohled i obdiv.

Místní průvodce ukazoval turistům zajímavá místa, udělal jim i rychlou přednášku o pohnutých dějinách metropole, která se postupně stala hlavním městem hned tří velkých říší. Lukáš jeho slova překládal i doplňoval.

„Istanbul se nejmenoval Istanbul vždycky. Založen byl pod jménem Byzantium sedm set let před naším letopočtem. Mimořádného postavení se mu dostalo o pár set let později, kdy si ho císař Konstantin vyvolil za své sídelní město. V roce tři sta devadesát pět se stalo hlavním městem říše východořímské.“

Císař Konstantin město začal okamžitě přestavovat, zvelebovat a zvětšovat. Razil pro něj název Nový Řím, tohle pojmenování se ale neujalo. Místo něj se vžilo jméno Konstantinopolis, občas byl používán i název Cařihrad.

Osudy bohatého a výstavného města nebyly jen šťastné. Byzantská říše se stala nárazníkem mezi Evropou a silicím islámem a město střety velmi trpělo. Dřív než islámští nájezdníci ho ale stihli dobýt a vyplnit křižáci, kteří původně přitáhli na jeho obranu.

Císař musel uprchnout, po dvou letech se sice vrátil, ale město svou bývalou výstavnost a slávu už nedokázalo obnovit. Osmané pronikali stále blíž a roku čtrnáct set padesát tři město dobyl sultán Mehmed II.

Tehdy došlo k poslední a zatím definitivní změně jména, Konstantinopolis se stala Istanbulem a zároveň hlavním městem osmanské říše. Každý z dlouhé řady sultánů se snažil postavit stavbu nádhernější než jeho předchůdce, a tak vznikla celá řada skvostných památek, mešit, paláců i parků.

Tím obrovským promísením nejrůznějších kultur získalo město neopakovatelný půvab, každá epocha tady zanechala své stopy. Istanbul je stále jedním z nejzajímavějších měst na světě.“

Touhle větou skončil průvodce svůj projev. Lukáš dopřekládal a zhluboka si oddychl. Z dlouhého povídání mu úplně vyschlo v krku. Napil se ze skleničky, při téhle vyhlídkové plavbě cestujícím nabízeli ochotní číšníci studené pití neustále, a pohodlně se opřel o lodní zábradlí. Teď už si mohl prohlížet zářivá světla nočního města jako každý jiný nadšený obdivovatel.

„Mluvíte velmi dobře anglicky,“ ozvalo se nenadále vedle něj.

Lukáš sebou trhnul, protože ho tichý ženský hlas vytrhl z myšlenek. Otočil se a uviděl vedle sebe stát paní Jarmilu.

„Tohle nebylo tak těžké přeložit,“ usmál se na ni Lukáš. „Jsou větší překladatelské problémy než souhrn dějin známého města.“

„Krásného města,“ doplnila ho žena vedle něj. „Zatím rozhodně nelituju, že jsem se sem vydala.“

Lukáš se ukládal v noci do postele téměř vesele. Všechno probíhalo podle plánu.

Ráno odvedl svou malou skupinku za pomoci místního průvodce do nedaleké Hagia Sofia, tedy Chrámu Boží moudrosti, na který měli nádherný výhled přímo z postelí svých hotelových pokojů.

Hagia Sofia je impozantní chrám s obrovskou kopulí nesenou silnými zdmi. Jeho osudy jsou pohnuté stejně jako osudy celého města. Křesťanská katedrála se hned po osmanském vítězství a dobytí Konstantinopolu stala hlavní městskou mešitou. Vítězové pouze pečlivě vybělili její zdi, přidali kaligraficky psané výroky z Koránu a přistavěli čtyři minarety.

Dnes už Hagia Sofia patří pouze turistům, neslouží ani jako kostel ani jako mešita, nyní nese rysy obou náboženství. Desky se jmény Alláha, jeho proroka Mohameda a mnoha dalších zaslužilých mužů visí hned vedle křesťanského anděla a nedaleko pečlivě odkrytých, zrestaurovaných mozaik.

Místní průvodce zahrnoval turisty fakty i letopočty a vodil je od jedné zajímavosti ke druhé. Hagia Sofia si zaslouží dlouhou a pozornou prohlídku. Lukášovi se nejvíc líbil tajemný „plačící sloup“. Je zhotovený z pozoruhodné přírodní horniny, zvláštního porézního materiálu. Srážejí se na něm kapky vody a dopadají do maličké nádržky u paty sloupu. Podle pověsti v tomto sloupu přebývá anděl a pláče tam nad lidskými hříchy, kapičky vody dopadající do nádržky jsou jeho prolitými slzami..

Pak přišly na řadu prohlídky několika mešit. Mešity v Turecku jsou turistům volně přístupné, člověk musí být pouze řádně oblečený. Nikdo z výpravy ostatně neočekával, že by ho pustili dovnitř v triku a kraťasech, a tak nevznikly žádné problémy.

Před Modrou mešitou se turisté divili, proč není modrá, když se tak jmenuje.

„Modré jsou mozaiky uvnitř mešity, ty jí daly jméno,“ vysvětloval ochotně místní průvodce a vedl skupinku k místu, kde se odkládají boty.

Do mešit se v obuvi nevstupuje.

„Věřící se ještě před návštěvou mešity rituálně omývají, po turistech se nic takového nevyžaduje,“ vysvětloval průvodce dál.

„Škoda,“ paní Jarmila okázale zavětrila nosem.

Pánové z české výpravy se zatvářili nechápavě, ale dámy okamžitě pochopily.

Koberce v turistické části mešity skutečně smrděly jako dlouho neprané ponožky. Nemyté bosé nohy turistů jim vtiskly neopakovatelnou vůni.

Naštěstí byly mozaiky, které pokrývají zdi Modré mešity, opravdu tak nádherné, jak tvrdil průvodce. Nikdo návštěvy nelitoval.

Aby měli klienti cestovní kanceláře Pohoda v památkách ještě větší zmatek, přivedl je průvodce k hipodromu.

Hagia Sofia je památka křesťanská, mešity jsou islámské a hipodrom je vzpomínkou na antiku. Co památka, to jiná epocha.

Hipodrom založil Septimus Severus kolem roku dvě stě. Sem muži kdysi chodili za sportovním vyžitím, tak jako se dnes chodí na fotbal. Hipodrom nebyl žádným svatostánkem. Tady se fandilo, křičelo, pilo, občas fanoušci tropili i nějakou výtržnost. Vítězní jezdci si užívali zasloužené slávy, majitelé koní se chlubili svými miláčky, sázky dosahovaly astronomických čísel.

Z původní stavby toho mnoho nezbylo, dávno zmizelo všech čtyřicet řad sedadel, rozdělených podle soupeřících barev na zelené a modré. Nádherní bronzoví koně, kteří zdobili císařskou lóži, se už dávno stali součástí chrámu svatého Marka v Benátkách.

Z někdejší výzdoby zůstaly jen dva obelisky a Hadí sloup, tvořený třemi mohutnými propletenými hadími těly. Císař Konstantin ho kdysi ukradl v Delfách a nechal přemístit sem.

„Krádeže uměleckých děl se v dějinách stále opakují, jak vidíte,“ zakončil svůj výklad průvodce a Lukáš mohl odvést své svěřence k obědu.

Stále ještě se od hotelu příliš nevzdálili a ani nevyčerpali všechny památky v jeho okolí.

Po výborném obědě si každý z turistů šel prohlížet Istanbul po svém. Někteří mířili na proslulý bazar, jiní se chtěli podívat do moderního centra starodávného města. Lukáš stál u recepce, usmíval se a trpělivě odpovídal na otázky. Připomínal odcházejícím, kdy je večere a těšil se, až se všichni rozejdou a on bude mít chvíli pro sebe.

Nedočkal se. Všichni členové výpravy už byli pryč, když k němu přistoupila paní Jarmila. Tvářila se velmi vážně.

„Netušila jsem, že vás budu potřebovat tak brzy, Lukáši, ale stala se mi hodně nepříjemná věc.“

Mladý průvodce pozorně poslouchal, ale zatím nic neříkal. Netušil, co zajímavého se paní Jarmile stalo, ale už jistě věděl, že volné odpoledne pro něj skončilo dřív, než doopravdy začalo.

„Ukradli mi z kabelky peněženku i s doklady,“ pokračovala nevesele Jarmila. „Peníze vem čert, nenosím s sebou nikdy moc velkou sumu, ale ukradený pas je pořádný malér. S tím mi musíte pomoci, nebo aspoň poradit.“

Lukáš se zamyslel, tohle opravdu nebyla žádná legrace. Žena mlčky čekala na jeho radu.

„Náhradní doklady vám vystaví naše velvyslanectví,“ řekl ustarané Jarmile.

„Problém je v tom, že je teď pátek odpoledne, kdo ví kdy jim končí pracovní doba. V sobotu a v neděli na velvyslanectví určitě nebudou mít pracovní hodiny, a my chceme v pondělí odjet z Istanbulu. Pojd'te se mnou!“

Chytil udivenou paní za ruku a táhl ji k výtahu. „Já mám na pokoji v propozicích i číslo na velvyslanectví, třeba nám poradí.“

Paní Jarmila mlčela a snažila se držet s mladíkem krok. Když dorazili do Lukášova pokoje, prudce oddechovala, ale nestěžovala si.

Lukáš se vrhl do hromady papírů jak jezevčík do nory. Za chvíli vítězoslavně vytáhl potřebné číslo a poprosil recepci o spojení.

„Sedněte si přece,“ spíš přikázal, než nabídl stále ještě stojící Jarmile, „tohle bude chvíli trvat.“

Kupodivu neměl pravdu. Na českém velvyslanectví ještě zastihl jednoho ochotného úředníka, který slíbil, že na ně počká, pokud dorazí do hodiny.

Lukáš zavolal do recepcie, aby jim sehnali taxík. Jarmila zatím běžela do svého pokoje pro peníze. Když se za pár okamžiků setkali u recepcie, zjistil Lukáš s překvapením, že se jeho chráněnka stihla i učesat a nalíčit.

„Budu se přece možná fotit,“ pousmála se dáma, když uviděla jeho udivený pohled. „Nevíme přece jistě, jestli nepotřebují k novým dokladům fotku. Musím se aspoň pokusit vypadat jako člověk.“

Na velvyslanectví dorazili deset minut před termínem. Úředník na ně skutečně čekal, ukradené doklady ho nijak nevyváděly z míry. Paní Jarmila rozhodně nebyla prvním případem v jeho praxi. Udělal jí krátkou přednášku o opatrnosti a během chvíle jí zajistil náhradní doklady, na které se bezpečně dostane domů. Nebyla to levná atrakce, ale Jarmila si nestěžovala. Za chvíli už zase stáli s Lukášem na ulici a mávali na taxík.

„To mi spadl kámen ze srdce,“ oddechla si paní spokojeně, když auto zamířilo k hotelu.

„Jste skvělá,“ složil jí Lukáš upřímnou poklonu. „Já bych čekal, že budete oplakávat ztracené doklady a zbytečně utracené peníze.“

„Stejně by to k ničemu nebylo,“ ušklíbla se hezká paní téměř uličnický. „Peníze mi to nevrátí, jen bych se zbytečně

trápila. Navíc mě manžel vybavil na cestu docela obstojně, tak to pro mě žádná katastrofa není. Ten ztracený pas mě ale vyděsil, to vám, Lukáši, klidně přiznám.“

Jarmila se na Lukáše usmála a ten využil chvíli k mírně dotěrné otázce.

„Proč váš manžel vlastně nejel s vámi?“

„Myslíte, proč teď nesedí vedle mě místo vás a já neotravuju svou pitomostí jeho?“

„Tak jsem to nemyslel.“

Lukáš sebou rozpačitě zavrtěl, ale Jarmila se jen usmála.

„Já vím, jste na mě moc hodný. Můj manžel má spoustu práce, nemá čas ani na mě, ani na rodinu. Nikdy nikam nejedí, jeho podnik by zřejmě čtrnáctidenní nepřítomnost majitele nepřežil. Dětem to nevádí, jsou už velké, o společnou dovolenou dávno nestojí. A mně muž dvakrát do roka zaplatí hezký zájezd, vybaví mě penězi a odešle na cesty. Zbytek roku se o něj vzorně starám, ale tenhle čas patří jen mně.“

„Vám to nevádí?“

V Lukášově hlase zněl opravdový zájem, paní Jarmila zvažněla.

„Vy jste Lukáši příliš mladý, asi se vám to bude zdát divné, ale opravdu mi to nevádí. Když jsem si Karla Severu brala, bylo mi osmnáct a jemu dvacet. Jsme spolu dvaadvacet let. Máme se rádi, to ano, ale už se navzájem nebereme tak vážně jako kdysi. On se nezajímá, co dělám na svých cestách, a já si nevšímám jeho sekretářek. Vycházíme spolu báječně. Ani jeden z nás by neměnil.“

„Mně se to zdá smutné.“

„Lukáši, vy jste romantik. Život není jednoduchý, ani se nehodí do čítanek pro děti.“

„Milostivá paní je drobátko cynická, nemám pravdu?“ zeptal se Lukáš, právě když vystupovali před hotelem.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.